

112707

Utgitt ved Arbeidstjenestens Presse- og Opplysningskontor.

W BOKTRYKKERI, OSLO

Vår oppgave - Din oppgave!

årt land gjennomgår i dag den vanskeligste tid i sin historie. Landet kaller alle gode nordmenn til aktivt arbeid, og i dette arbeid er de norske kvinner med å ta sin store del, og hva er mer naturlig enn det?

De norske kvinner er glade i sitt land. I Frivillig Kvinnelig Arbeidstjeneste får de anledning til å gi uttrykk for sin fedrelandskjærighet gjennom aktiv innsats, og det er denne aktiviseringen av de norske kvinner som er nødvendig — ja mer enn det: landet krever det!

Norge har lov til å kreve aktiv innsats av sine døtre. Den innsats som gjøres gjennom Frivillig Kvinnelig Arbeidstjeneste består ikke bare i jordarbeide, lauving osv. Frivillig Kvinnelig Arbeidstjeneste deltar også i et kulturelt nyrydningsarbeide. De skal være med å gjenreise livsviljen i folket vårt. Alle villende, byggende positive krefter mønstrer gjennom Kvinnelig Arbeidstjeneste til kamp for landet til vern om framtiden.

En hær av unge, staute norske kvinner, som med pågangsmot og vilje går inn for sin sak, står i dag fanevakt under det norske splittflagget som vaier over 48 leire, der Kvinnelig Arbeidstjeneste holder til.

Et nytt, større og bedre Norge skal vokse fram gjennom den innsats som de unge kvinner gjør, og gjennom denne innsats vokser de også selv. De fylles av varm takknemlighet og glede ved å være med å virkeliggjøre noe for landet, for noe større og rikere enn å vite at en har gjort en innsats for sitt land finnes ikke.

Tordis Borge, Audun

SAMTIDSHISTORIE

øyemed. Ingen som ikke har prøvd det, kan sette seg inn i hvor godt kameratskap det kan bli i en sånn leir. Den felles oppgaven og arbeidet med jorda løfter og samler, følelsen av å yte noe og være til nytte sammen med den deilige følelsen av hvile når en kan ta seg fri etter endt arbeidsdag, gjør at en blir glad og takknemlig over å få være til.

Alle de morsomme og vakre sangene binder sammen og gjør det lett å vinne terreng. For vi skal huske på at det ikke bare er arbeidsinnsatsen som teller. A.T.-jentene har en annen oppgave som er like stor. De skal vise bøndene at byjentene også kan og vil. De skal sette seg i respekt så de kan være med å bryte ned den skranken av mistro som alltid har vært mellom by og land. Og kanskje kan A.T.-jentene få være med og vise mange landsjenter veien tilbake til jorda. Der er så rart med det når de får se at disse «fine» byjentene går rett på det simpleste arbeid med dødsforakt og godt humør.

Husk at de som kommer ut i år pløyer ubrutt åker. Det avhenger av A.T.-jentene i år hva slags ord Arbeidstjenesten får på seg, og det avhenger av antallet som melder seg hvor mange leire det blir, og hvor langt vi kan hjelpe.

Målet vårt er å finne tilbake til den norske jorda, der vi alle har så dype røtter, den vi nå mer enn noen gang føler vi kan samle oss om. Den svikter ikke så sant ikke vi gjør det. Så vil jeg ønske dere vel møtt i A.T. alle som vil bli med.

La oss til slutt minnes de vakre ordene av Bjørnson (Jeg vil verge mitt land):

Her er sommersol nok, her er sædejord nok,
Bare vi, bare vi hadde kjærighet nok!
Her er diktende trang gjennom arbeidets gang
Til å løfte vårt land, blott vi løfter i flokk.

Arbeidstjenesten

Illokk bakkar og berg utmed havet heve nordmannen fenge sin heim. Tar vi i tankene for oss dette landet som er gitt oss nordmenn i eie, er det stadig skiftende bilder som passerer revy. Det er knauser og knatter med grønne lapper i mellom, det er sletter med åker og eng, og blånende åser bakom. Det er sollyse lier, syngende elver og durende fosser. Det er umåtelige fjellvidder med dvergbjerk og lav. Det er Norge!

Naturen og klimaet i dette skiftende landet har preget det folket som her «heve tuftene grave». I de isolerte fjordbygdene

og dalene har det enkelte menneske kunnet utvikle og utfolde sine personlige tanker og evner, og det er skapt en særpreget bygdekultur som vi er stolte av den dag i dag. Videre eide de gamle nordmenn en kraft og vilje som fikk dem til å seile over havet og grunne riker i fremmede land. De skapte respekt for seg ute i verden.

Imidlertid — respekten svant. Forholdet ble snudd om. Det ble fremmede som steg i land på våre kyster og spilte herrer i vårt land.

Jeg, som er ung i Norge i dag, som vil bygge og verne landet mitt, har mye å lære av historien. Gjennom historien finner jeg forklaringen på hva som er skjedd, av godt og ondt ned gjennom tidene, like til i dag, den gjør også sitt til å la meg forstå de begivenheter som i framtiden vil skje.

I dag vet jeg at det gjelder å reise landet nasjonalt og økonomisk og at jeg skal være med og gjøre det. Jeg skal utføre min plikt i det arbeid jeg blir satt, i stort som i smått, ja mere enn min plikt. Det er jeg som skal ta de tyngste takene, det er jeg som skal ta støytene om noe er gått galt. Det er også jeg som skal bøye meg og ta en knappenål opp fra gulvet, og det er akkurat jeg som skal vaske kjøkkengulvet på Blakstad.

Dette er idéen som ligger til grunn for Arbeidstjenesten, denne institusjon som er blitt utdypet dette siste året. Tanken er ikke ny, heller ikke så avlegs at den bare hører historien til. Den dag i dag kan eldre folk fortelle fra sin barndom at bygdas karer kom til gården med hest og stubbslådde og tok til å kjøre tømmeret ned på det svinnende vinterfåret. Eller en flokk ungdom tok til med hakke og grev og gikk løs på potetene når det led ut over Mikkelsmess. Dette kalte de å gjøre doning eller dugnad. God mat vanket det, brennevin også. Det var takk for hjelpen.

Neppe får vel Arbeidstjenestens ungdom et slikt traktement, men vi skal ikke misunne tidligere tiders overflod av mat og aller minst sterke drikke. Vi vet også at det har vært barkedrødsperioder i vårt folks historie, vi vil være nøyd med vårt daglige brød.

For at Arbeidstjenesten skal kunne bli den riksdugnad som har evnen til å løfte det hele land opp på et høyere økonomisk nivå, må jeg som blir med i den, være klar over at det er fellesnyttens tanke som ligger til grunn. Jeg må se videre ut over den turnipsakeren jeg går og tynner, jeg må se ut over hele landet, kjenne det, ikke bare som en rekke

for idéene sine. Som taler var han mer fengende og fengslende enn de fleste. Alltid hadde han pakkfullt med tilhørere. Han hevdet at all ungdom burde få ett års arbeidstjeneste.

Men som så mange store menn var Winsnes foran sin tid og ble hånet og utskjelt. Da tankene hans ikke slo rot, dro han til sjøss og fristet sjømannens harde liv som matros og fyrbøter. Senere streift han gjennom Meksiko og Syd-Amerika, for til slutt å finne veien hjem igjen til fedrelandet. Imens hadde han opplevd å se sin egen idé slå rot i det ene land etter det annet ute i verden. Således vant arbeidstjenesten framgang i U.S.A., England, Tyskland, Bulgaria, Romania, Polen, Sveits, Danmark og Sverige. I Norge derimot var folk like standhaftige.

Han hadde også sin lille klikk av tilhengere her hjemme. I 1934 kom det første forsøk på å danne arbeidsleire. Siden har vi hatt noen få leire i gang hvert år. Den første jenteleiren var i Bøverdalen for fire år siden. Det var en flokk idealistiske unge jenter som brukte ferien sin til å hjelpe bøndene. Selv betalte

er ett, og at vi alle trenger å samarbeide. Vi vil ikke lenger isolere oss, hver på vårt hjemsted. Vi vil ut og se alle delene av det vidstrakte Norge, fra det smilende Sørland med holmer og skjær og sjø i syd, til de veldige Finnmarksvidder i nord, fra de brede, frodige innlandsbygder med de milevide skoger i øst,

til de bratte fjell og stupende fosser og trange fjorder i vest. Vi vil lære å kjenne naturkreftene i det mektige havet, villskapen oppe i fjellene, ynden i en duftende blomstereng og roen ved et svart, stille skogstjern. Men framfor alt vil vi forstå folket som er blitt til i denne naturen. Men skal vi det, må vi ikke bare komme som fine turister, men vise at vi respekterer innsatsen deres og føler oss som nordmenn sammen med dem.

Det er nå snart 100 år siden Bjørnson ville samle folket sitt på denne måten og foreslo alminnelig arbeidstjeneste. Siden den tid har mange arbeidet med saken. Den som tok de første praktiske skritt og skapte grunnlaget for Arbeidstjenesten, var Erling Winsnes. Han var en idealist og en stor personlighet. Han var ikke redd for å kjempe

CALLY NØRREGAARD

Kvinnelig Arbeidstjeneste

Tanken som ligger bak ordet arbeidstjeneste har vel eksistert like lenge som det har levd mennesker på jorden. Selv blant de mest primitive urmennesker var det nok alminnelig å gi venn eller fiende en håndsrekning i et knipetak.

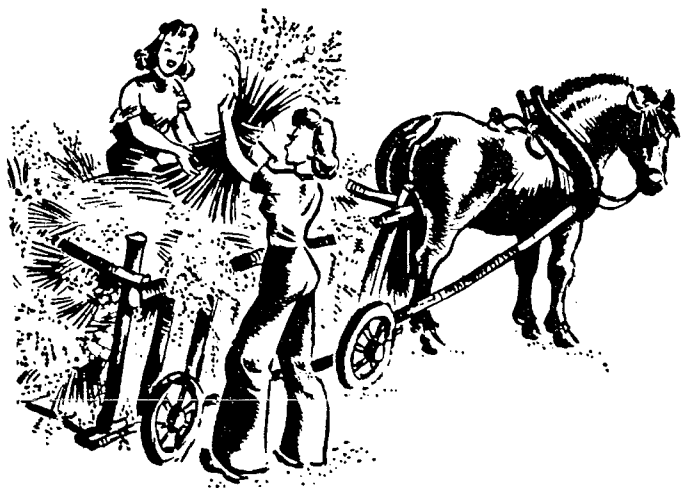
Denne evnen til å gi og hjelpe og være god er nedlagt i alle mennesker til alle tider. Det gjelder bare å framleke den og nytte den på beste måte. Det er det Arbeidstjenesten vil forsøke.

Som i sin tid så mange andre idéer og anlegg er satt i system og organisert til felles beste, således prøver vi i vår tid å utnytte noe av det edleste i oss selv og utarbeide det slik at det kommer hele samfunnet til gode.

Arbeidstjenesten er forresten ikke så ny som mange tror. Alt i gammel tid her i landet var det skikk at bøndene samledes for å hjelpe der det riktig trengtes et skipperetak. Denne skikken har holdt seg like ned til vår tid og kalles dugnad. Nå må dere ikke tro at dugnad var noen tung plikt som folk beklaget seg over å være med på. Det var ikke så ofte de fikk høve til å komme sammen. I alminnelighet var de bundet til det daglige strevet på egen gard, og så sjelden andre enn sine nærmeste. Derfor var det en velkommen avveksling å møtes i et felles tak for en sambygding. Arbeidet kunne gjelde en bekk som hadde tatt et nytt far og truet åker og eng, så den i en fart måtte demmes opp, det kunne være høy som måtte berges, grofter som skulle graves eller skog som skulle plantes. Gleden ved å komme sammen og merke resultatet av å løfte i flokk, satte alltid humøret opp og ansporet enhver til å yte sitt beste. Etter endt arbeid var det større traktering til takk for hjelpen. Kjerringer og unger kom gjerne til og dugnaden sluttet med et reall bygdelag, der det ble

danset og pratet til langt på natt. På den måten hadde dugnaden også sin misjon ved å lære folk gleden ved å komme sammen om en felles oppgave og forstå hva godt kameratskap var.

I de siste årene er det arbeidet videre med denne oppgaven, slik at det ikke bare er folk innen én bygd som hjelper hverandre. Vi er nå nådd så langt at vi føler at hele landet

naturskjønne landskaper, men vite hvilke rikdommer det rummer, hvilke muligheter det eier, hva det yter og hva det kan yte. Jeg må forstå at det norske folks eksistens som frinasjon er knyttet til landets produksjon. Det er ikke slavearbeid jeg utfører, det er min tribut til fedrelandet. Historien viser at nordmennene har hatt vanskelig for å samles om en felles plan, de har vært dyktige hver på sitt vis, men fellesskapets idé har de ikke hatt lett for å forstå. Jeg må prøve å forstå dem, jeg må også være villig til å ofre noe for «vår store, vår felles sak». Fellesnytt foran egennytt, «du skal elske din neste som deg selv», Kristendommens store bud.

Da vil jeg kunne være med å rive ned den mur av hat og forbitrelse som eksisterer i landet i dag, slik at vi kan enes og bli ett folk, ved å vise at det er på grunn av en positiv vilje til å tjene land og folk at jeg bærer det norske flagget på brystet.

Men hva med meg selv? Skal jeg hemmes i dette folkefellesskap uten minste høve til å utfolde min personlige vekst? Er det i grunnen noen mening i at jeg, med min intelligens og utdannelse skal gå her og utføre grovt arbeid, tilmed uten å få lønn for strevet. Hvilke personlige følelser har jeg egentlig når jeg etter endt dag i Arbeidstjenestens brød henger riva bort om kvelden?

Jeg er trett.

Ja, ha, jeg er ikke vant til den slags arbeid, men så kjennes hvilen så mye bedre.

Jeg er sulten også.

Det er heller ingen ulykke. Så smaker maten så mye bedre.

Og så har jeg fått ros. Mens jeg følte meg aller mest sliten og lei, fikk jeg en oppmuntring som lot meg erkjenne at arbeidsgleden er en vesentlig del av lykken i livet. Dessuten har jeg sett mye nytt. Og så mye av Askeladden er det i meg at jeg undrer meg over det jeg ser, tar det med meg ut i livet, det kan komme til nytte!

Har jeg ellers lært noe?

Ja, til og med fremmede språk! — Nå kan jeg prate med grisen over gjerdet, jeg forstår hesten når den reiser hodet og spisser ører, og jeg skjønner utmerket godt hva fuglene synger om når jeg går hjem fra arbeidet om kvelden.

Hjemme i leiren vil jeg først ha godt av omgangen med annen ungdom. Det kan være ting jeg vil stå meg på å legge av til fordel for kameratskapets ånd. Og ute i naturen, hvor livsviljen praktisk talt møter meg i hvert skudd, her kan jeg lære av plantene, hvordan de går inn for å fylle sin oppgave i livet, før de visner og dør.

Jo, gjennom Arbeidstjenesten lærer jeg å bli god og stor.

